

Arrest

nr. 152 981 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LIEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 24 maart 2014 te Lokeren een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster dient op 3 september 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 februari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 maart 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2014 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam: [N.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 24.03.2014: echter, dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, het document toont niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag

- medisch attest dd. 20.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon zwanger is; de vermoedelijke bevallingsdatum is 08.06.2015. Echter, noch uit dit attest, noch uit overige stukken van het administratieve dossier kan afgeleid worden dat dit een gemeenschappelijk kind betreft. Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Verzoeker vormt samen met haar Belgische vriend een hecht gezin.

Verzoekster is aantoonbaar zwanger van een Belgisch kind (bevalling is voorzien voor 8 juni 2015).

Dat, als gevolg van de door de verwerende partij genomen beslissing, de hoogzwangere verzoekster het land dient te verlaten en van haar partner, met wie zij te Lokeren een hecht gezin vormt, zal worden gescheiden.

Dat verzoekster, als gevolg van de haar betekende beslissing, wordt verwijderd van haar partner, vader van haar kind, en deze ook niet bij de geboorte van zijn kind aanwezig zal kunnen zijn.

Dat dit een verregaande ingreep is op het recht op privé- en gezinsleven van de verzoekster en derhalve een schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Bijzonderlijk nu verzoekster overeenkomstig de beslissing ten laatste op 15 april 2015 het land dient te verlaten en alsdan, op basis van de gegevens van het rijksregister, eensdeels sowieso kan worden aangetoond dat verzoekster en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd, gelet het verzoek tot wettelijke samenwoning dd. 24 maart 2014, en anderdeels de verzoekster wordt verwijderd van haar Belgische partner grofweg op pakweg 1,5 maand voor de geboorte van hun kindje.

2. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de te nemen maatregel getoetst te worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving. Namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Op het tijdstip van de aangevochten besluitvorming vormde verzoekster in ieder geval met haar partner een gezinscel. Daarenboven is de verzoekster zwanger wat toch een hechte relatie veronderstelt. De voorgestane uitwijzing van verzoekster zou plaatsvinden op 1,5 maand voor de geboorte van haar kind per 8 juni 2015. Op geen enkele wijze maakt de bestreden beslissing deze humane afweging en wordt, niettegenstaande de gekende datum der bevalling (cfr. beslissing, alinea 6), stilgestaan bij de organisatie van de bevalling in Turkije, noch met de consequenties van de lange vliegreis voor een hoogzwangere vrouw als verzoekster.

In onderhavig geval moest er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Hiertoe moest een zogeheten ‘fair balance’-toets worden doorgevoerd: de belangen van de verzoekster die erin bestaan haar gezinsleven in België te handhaven moesten worden afgewogen tegen de belangen van de Staat inzake immigratiecontrole of de openbare orde. Wat in casu dus geenszins plaatsvond.

3. Het oorspronkelijk administratief dossier bevatte (cfr. zwangerschap) reeds elementen waaruit blijkt dat er inzake sprake is een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds.

Ingevolge de bestreden beslissing wordt de verzoekster verwijderd van haar Belgische partner – ten andere een in België geboren partner met tewerkstelling in België – waardoor deze de geboorte niet zal kunnen meemaken. En zou zij hoogzwanger nog in Turkije haar zwangerschap en de medische opvolging daarvan dienen te gaan organiseren.

Waar de verwerende partij, eerder gratis, vertoogt dat het haar overgelegde attest niet bewijst dat het een gemeenschappelijk kind zou betreffen, toont de verwerende partij van haar kant ook niet aan dat het dan geen gemeenschappelijk kind zou betreffen.

Er mag toch worden aangenomen dat wanneer een man en vrouw wettelijk samenwonen er sprake is van een levensgemeenschap, net zoals bij gehuwden. Deze levensgemeenschap zou misschien zelfs de automatische vaderschapstoewijziging aan de mannelijke partner moeten wettigen (problematiek waaromtrent thans een parlementair debat wordt en werd gevoerd).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel is aangetoond.”

2.2.1. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. Hierbij dient ook te zijn aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting.

De aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op de vaststelling dat verzoekster niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie heeft aangetoond zoals vereist in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- “- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.*

Verzoekster legde, ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie, een medisch attest voor van 20 november 2014 waarin wordt geattesteerd dat zij zwanger is en dat de bevalling is voorzien voor 8 juni 2015. Verweerder weerhoudt dit medisch stuk evenwel niet als voldoende bewijs opdat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet, omdat noch uit dit attest noch uit de overige stukken van het dossier kan worden afgeleid dat het een gemeenschappelijk kind betreft. Verweerder weerhield de verklaring van wettelijke samenwoning van 24 maart 2014 verder evenmin als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, nu hieruit geenszins blijkt dat de partners – ten tijde van de aanvraag – elkaar reeds twee jaar kenden of één jaar ononderbroken samenwoonden.

Verzoekster betoogt dat het wel degelijk een gemeenschappelijk kind betreft en verweerder van zijn kant niet aantoonde dat het dan geen gemeenschappelijk kind zou zijn of de partners het kind niet zouden beschouwen als hun gemeenschappelijk kind.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat het aan verzoekster toekwam, die zich beriep op een recht op verblijf van meer dan drie maanden, om aan te tonen dat zij voldoet aan de hiertoe gestelde verblijfsvoorwaarden. De wetgever heeft in dit verband onder meer bepaald in welke gevallen het bewijs van een duurzame en stabiele relatie is aangetoond. Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij en haar partner voorafgaand aan de aanvraag reeds één jaar hebben samengewoond, en evenmin dat zij niet vermocht aan te tonen dat zij en haar partner elkaar reeds sinds ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, waarbij er sprake is van regelmatig contact en minstens drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen. Als derde mogelijkheid heeft de wetgever in dit verband voorzien dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie kan worden geleverd door aan te tonen dat de partners een gemeenschappelijk kind hebben. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder op correcte wijze heeft vastgesteld dat uit het door verzoekster in dit verband voorgelegde medisch attest enkel blijkt dat zij op dat ogenblik zwanger was, zonder dat blijkt dat het een gemeenschappelijk kind is. Er lag zo geen bewijs voor van erkenning door de partner van het op dat ogenblik nog ongeboort kind. Er blijkt ook geenszins dat in het kader van een wettelijke samenwoning enige wettelijke bepaling voorziet in een vermoeden van vaderschap voor het kind geboren tijdens de wettelijke samenwoning. In deze situatie kan niet worden vastgesteld dat verweerder bij zijn beoordeling dat niet blijkt dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind zich heeft gesteund op onjuiste gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt ook geenszins dat verweerder een kennelijk onredelijke toepassing heeft gemaakt van voormelde wetsbepaling door de voorwaarde dat de partners een gemeenschappelijk kind hebben te interpreteren als dat het niet volstaat dat een van de partners zwanger is of een kind heeft, doch er tussen dit

(ongeboren) kind en de beide partners een (biologische of juridische) verwantschapsband dient te worden aangetoond, en het aldus niet volstaat dat er bij wettelijk samenwonenden – net als bij gehuwden – sprake is van een levensgemeenschap en een ambitie in hoofde van beide partners om een kind op te nemen in hun bestaande gezinscel en op te voeden. Verzoekster kan ook niet dienstig voorhouden als zou er in de thans voorliggende situatie sprake zijn van een omkering van de bewijslast, in de zin dat het aan het bestuur zou toekomen – gelet op haar zwangerschap op dat ogenblik – om het tegenbewijs te leveren, met name dat het kind niet van de partner is. De bewijslast rust in deze op verzoekster en de Raad herhaalt dat niet blijkt dat verzoekster zich te dezen op enig wettelijk vermoeden van vaderschap van haar partner kan beroepen. Het gegeven dat verzoekster van oordeel is dat de levensgemeenschap die wordt gevormd in het kader van een wettelijke samenwoning de automatische vaderschapstoewijzing aan de mannelijke partner rechtvaardigt – waarvan hij evenwel zelf aangeeft dat dit nog geen wetgeving is – en het gegeven dat het kind is verwekt tijdens de wettelijke samenwoning, doen aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad benadrukt ook dat in het kader van een wettelijke samenwoning de mannelijke partner steeds de mogelijkheid heeft om, vanaf de zesde maand van de zwangerschap, over te gaan tot de erkenning van het ongeboren kind of het kind te erkennen bij de geboorte.

In de mate dat verzoekster ter terechtzitting een attest van geboorte van 2 juni 2015 voorlegt waarop de partner staat vermeld als vader van het kind, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Eenzelfde geldt wat betreft de stukken die verzoekster pas voor het eerst in de procedure voor de Raad aanbrengt. Verzoekster is evenwel steeds gerechtigd om aan de hand van voormeld attest van geboorte een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen bij het bestuur.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel betreft, beroept verzoekster zich op een gezinsleven in België met haar partner. Zij stelt een hecht gezin te vormen met haar partner en aantoonbaar zwanger te zijn van een Belgisch kind. Zij stelt als gevolg van de bestreden beslissingen hoogzwanger het Rijk te moeten verlaten, waardoor zij (en haar ongeboren kind) gescheiden wordt van haar partner en deze laatste de geboorte van zijn kind ook zal missen.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat de vaststelling van het bestuur standhoudt dat verzoekster naliet aan te tonen dat haar partner de vader is van haar ten tijde van het nemen van de

bestreden beslissingen nog ongebooren kind. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk als zou haar ongebooren kind ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als Belg te beschouwen zijn.

Los van het gegeven dat verzoekster de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met haar Belgische partner niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar of haar partner verhinderen om in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. Het loutere feit dat de partner werkt in België kan in dit verband nog niet volstaan. Het volstaat immers niet dat er hinderpalen zijn, er moet sprake zijn van ernstige hinderpalen. Er blijkt geenszins dat de partner van verzoekster geen toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt in verzoeksters land van herkomst of elders. Deze ging in het verleden ook reeds een – weliswaar vernietigd – huwelijk aan te Turkije met een Turkse onderdaan, waardoor kan worden aangenomen dat dit land voor hem niet volkomen vreemd is. Er blijkt ook niet dat hij de Turkse taal niet machtig zou zijn. De Raad merkt verder op dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog niet ‘*hoogzwanger*’ was. Er blijkt op zich dan ook niet dat verweerder ten onrechte naliet rekening te houden met haar hoogzwangere toestand waar haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder vermocht er ook vanuit te gaan dat verzoekster zich op 3 maart 2015 zou aanmelden bij de gemeente ter kennisname van de genomen beslissing inzake haar aanvraag, gelet op het feit dat zij hiertoe werd uitgenodigd bij het indienen van haar aanvraag. Er blijkt niet dat zij op dat ogenblik – met nog drie maanden zwangerschap te gaan – niet in de mogelijkheid was gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de vereiste voorbereidingen te treffen om hieraan tijdig gevolg te geven. Er ligt zo ook geen medisch attest voor dat verzoekster in die periode om medische redenen niet vermocht te reizen. Het feit dat de bestreden beslissingen verzoekster pas op 17 maart 2015 ter kennis konden worden gebracht, waarbij haar tot 15 april 2015 de tijd werd gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten, is het gevolg van het gegeven dat verzoekster zich niet tijdig heeft aangemeld. Ook hier toont verzoekster bovendien nog niet aan dat er op dat ogenblik enige medische contra-indicatie bestond om te reizen. Het stond verzoekster ook vrij om een verzoek te richten tot het bestuur gelet op haar zwangerschap om uitstel van vertrek te verkrijgen gelet op haar (vergevoerde) zwangerschap. Verzoekster brengt daarnaast ook geenszins concrete elementen aan dat niet in redelijkheid kon worden aangenomen dat zij in haar land van herkomst kon bevallen, net zomin als dat haar partner aldaar niet aanwezig kon zijn bij de bevalling. Dit element is daarenboven thans achterhaald, nu verzoekster intussen in België is bevallen. Verzoekster en haar partner dienden ook te weten dat de precare verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat zij alsnog worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Waar verzoekster stelt dat zij op 15 april 2015 in ieder geval ook zal voldoen aan de vereiste van één jaar samenwonen om te stellen dat de bestreden beslissingen niet proportioneel zijn, wijst de Raad er andermaal op dat de wettigheid van een beslissing moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen ervan en dat ook overige verblijfsvoorwaarden gelden die dienen te worden getoetst door het bestuur. De wetgever heeft daarenboven ook uitdrukkelijk voorzien dat de vereiste van één jaar samenwonen dient te zijn voldaan ten tijde van de aanvraag. Zoals reeds werd aangehaald, verhinderen de bestreden beslissingen op zich ook geenszins dat verzoekster opnieuw het Rijk binnenkomt van zodra zij aantoonst dat alle verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Enige disproportionaliteit kan aldus nog niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er ten slotte ook op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Onder deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel niet worden weerhouden.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS